

Ett hoppfullt budskap med Furahakören

Finska Missionssällskapets svenska kör Furaha har nyss gett ut en ny skiva med temat hopp. Tumaini är swahili och står för hopp, önskan, tro, övertygelse och förväntan. Furahakören, med sin etnogospel, har blivit ett begrepp under dess 30 verksamhetsår och detta innebär också att koristerna har vissa förväntningar att leva upp till.

Furaha låter som de brukar – på sätt och vis. Körens lite råa men äkta livesound präglar också den här skivan. Samtidigt måste jag konstatera att det är en mycket ojämn blandning, inte bara på grund av språkens mångfald. Glädjen som finns i körens live-uppträdanden når inte ut genom högtalarna på stereon, och det är nog just det som jag saknar mest.

Körens mångårige dirigent Jan Hellberg gör hur som helst ett mycket gott jobb med sin kör. Skivan varierar mycket både med musikstilar och ensembler, och denna variationsrikedom är helt klart skivans största förtjänst, samtidigt som det gör den en smula rörig.

Introduktionsspåret Siph'amandla Nkosi (från Sydafrika) sprakar av liv och gemenskap. Den ordinarie kören är förstärkt med Furahavännerna, som så vitt jag förstår är gamla korister. Ett gott val, eftersom körklangen blir betydligt mustigare. I den andra låten Nilifurahi (Tanzania) får barnen vara med och sjunga, vilket ger ett annorlunda lyft, följt av Kaarle Mannilas suggestiva Kyrie som avslutas med otroligt vackra meditativa harmonislingor.

Så här långt är jag nästan såld, men sen dalar mitt intresse betydligt. De tre följande spåren lider av orenheter och spretighet i sången, speciellt i sopranstämman. Man kan ana en viss trötthet i rösterna. På sjunde spåret Nzamuranza (Moçambique) finns ett väl inövat crescendo som tyvärr inte ger det lyft som det avser, just på grund av att det låter för polerat.

En av mina absoluta favoriter är den karibiska Shut de do och här blänker det till i kören igen. Stuket är helt rätt, accenten är just så brutal som den ska vara – men det kunde faktiskt få vara ännu mer skärpa och frihet i klangerna och rytmen. Man måste nog vara infödd karibier för att det riktigt ska sitta!

Fram till detta har vi i huvudsak rört oss i Afrika och Sydamerika. Spår 10 och 13 bryter denna trend. Take, o take me as I am, precis som Lord of life, we come to you, härstammar från Iona Community, som ligger på en skotsk ö. Den keltiska sångbarheten och mjukheten sitter rätt i koristernas nordiska munnar, och båda sångerna är vackra. I det här sammanhanget utgör de ändå i mitt tycke en väl stark kontrast.

Men kontrasterna är inte slut här. Vi varvar ännu en stund med latinomusik av bästa klass. Kompgruppen, kvartetten Los Hermanos (Veli Hakala, Kaarle Mannila, Pekka Nyman och Markku Perttilä), bygger genom hela skivan en förnämlig grund för sångarna. De visar prov på god och flexibel musikalitet, något som når sin höjdpunkt i deras eget nummer Santo (Colombia). Man kunde faktiskt tro att de är infödda colombianer! Mera sådant!

Furaha gräver också denna gång lite kring de egna musikaliska rötterna. Den nästsista sången är av medeltida nordiskt ursprung. Johanna Almark-Mannila inleder hisnande med Den signade dag i en folklig melodivariant. Kören gör också ett gott arbete. Jan Hellbergs speciella arrangemang plockar fram det bästa ur Furaha-klangen och han avslutar själv med ett improviserat klarinetsolo. Alldeles underbart! Jag kommer på mig själv med att hoppas att det är sista låten – för kan det bli bättre?

Jodå. Som så ofta händer är det ändå småbarnen som stjälar showen. Slutsången är från Namibia och fungerar som ”tack och hej”. Alla sångarna hjälps åt att sprida glädjen och hoppet. Men den uppriktiga, barnliga iver som finns hos sångglada barn tycks vara omöjlig för oss vuxna att ta efter. Ändå står det i Bibeln att vi måste bli såsom barn för att komma in i himmelriket; lika ivriga, lika barnligt glada, lika hoppfulla och övertygade om att ”Pappa fixar allt”. Låt oss vuxna lära oss ta efter barnen på det här området. Det är nåd – och barnen är vårt hopp.